

Cântarea Cântărilor cap. 5.8 - 5.16

Vedem acum cum mireasa la sfârșitul versetului 8 imploră pe fiicele Ierusalimului, în caz că ele vor găsi pe Mire, să-I spună că ea este bolnavă de dragoste. Noi am văzut deja cine sunt fiicele Ierusalimului. Sunt credincioșii care iubesc pe Mire. Am văzut în cap. 3,10 că lectica lui Solomon era împodobită cu dragostea fiicelor Ierusalimului. Însă ele nu au acea intimitate cu Mirele, ca și aceea pe care o are mireasa. Aceasta reiese clar din versetul 9, când ele spun: »Ce are Preaiubitul tău mai mult decât altul?« Tot așa se găsesc mulți credincioși care cunosc pe Domnul Isus și L-au luat ca Răscumpărător al lor, dar în fond ei nu pot vedea în ce măsură El trebuie să ocupe în viața lor practică primul și singurul loc. Se găsesc însă așa de multe lucruri în viață, care merită oboseala. Când mireasa vine la ele cu o astfel de dorință, ele au puțină înțelegere față de dorința ei, care este așa de mare, că o copleșește. Ea spune că este bolnavă de dragoste. Noi cunoaștem această expresie. Ea a fost folosită și în capitolul 2,5, unde ea spune de asemenea că este bolnavă de dragoste. Acolo o spune însă, în timp ce era în brațele Mirelui și se bucura de dragostea Lui, în timp ce stânga Lui era sub capul ei și dreapta Lui o înconjura. Aici ea spune că este bolnavă de dragoste în timp ce Mirele nu este lângă ea. Din cauza ei, El a trebuit să o lase singură pentru un moment. Așa poate fi și la credincioși; nu că Domnul pleacă realmente de la noi, dar noi putem ajunge în împrejurări în care avem asemenea dorințe după Domnul, așa încât alți credincioși (copii ai lui Dumnezeu pentru care Domnul Isus nu înseamnă așa mult) nu pot înțelege această dorință a inimii noastre. Ei spun: »Ce are Iubitul tău mai mult decât altul, de ne rogi așa de fierbinte?«, că tu ne forțezi, ca noi să trebuiască să căutăm pe Mirele tău! Și totuși fiicele Ierusalimului o numesc: »Tu, cea mai frumoasă dintre femei«. Acesta este totdeauna rezultatul. Chiar dacă ele nu înțeleg de ce mireasa prețuiește așa de mult pe Mire, ele trebuie totuși să spună că mireasa, aceea care este în legătură cu Mirele, care este îmbrăcată cu toată slava pe care El i-a dat-o, este cea mai frumoasă dintre femei. Aceasta este urmarea, dacă noi, ca credincioși, urmăm realmente pe Domnul Isus și Îi dăm primul și singurul loc în viața noastră, alții poate nu vor înțelege care sunt motivele ce ne determină la aceasta și de ce așa de multe lucruri frumoase din viață le abandonăm, ca să-L posedăm numai pe El și să-L urmăm numai pe El; însă vor constata că sunt multe roade duhovnicești și frumuseți care rezultă din această legătură a noastră cu Domnul Isus.

Acum mireasa dă răspuns la întrebarea fiicelor Ierusalimului. Ea le povestește de ce Mirele are acest loc minunat în inima ei. Care sunt acum împrejurările în care ea dă acest răspuns? Ea o face tocmai pe când El trebuia să o părăsească, pentru că Îi lipsea simpatia ei. Exact după ce El trebuia să plece, vin aceste cuvinte de la ea. Până acum ea nu a spus niciodată aceste cuvinte, nici măcar în timpul logodnei în capitolul 1 și nici la începutul capitolului 2, pe când trăia părtășia lăuntrică cu Mirele. Desigur, ea spune acolo lucruri minunate despre El. Ea a vorbit despre tot ce a primit de la El, despre roadele pe care ea le-a găsit la El, despre umbra care se găsea la El, și despre hrana Sa. Însă aici, după ce L-a cunoscut mult mai bine pe Mire, ea nu vorbește despre ceea ce a găsit la El, ci despre ceea ce este El în Sine Însuși. Ce dovadă minunată a creșterii duhovnicești! Când am venit la credință, am spus: „Doamne Isuse, Îți mulțumesc că ai murit la cruce pentru mine, că m-ai făcut un copil al lui Dumnezeu, și că voi locui odată cu Dumnezeu în ceruri”. Însă auzi tu de câte ori se repetă acest „eu” în aceste propoziții? Așa vorbește mireasa în capitolul 2,3-6. Când însă am învățat să-L cunoaștem mai bine pe Mire și știm ce înseamnă El personal pentru noi, nu mai vorbim despre ceea ce noi am primit de la El, ci despre ceea ce El Însuși este și ce frumusețe am găsit la El. Atunci spunem: ce minunat de mare ești Tu, Doamne Isuse; ce scumpă este frumusețea Ta în ochii lui Dumnezeu, cum ai umblat Tu aici pe pământ (noi vom vedea aceasta aici), cât ai suferit Tu la cruce (noi vom vedea și aceasta), și cât de proslăvit ești Tu la dreapta lui Dumnezeu (găsim de asemenea și aceasta aici), și cum Tu vei veni iarăși în slavă aici pe pământ (și aceasta o găsim în această secțiune). Acestea sunt roade duhovnicești. Dar cum s-a ajuns la aceste roade? Prin aceea că Domnul a adus-o să treacă prin aceste examene și că El a trebuit să o lase singură pentru un moment. Nu știm noi aceasta de la noi înșine, că cele mai bogate roade duhovnicești, pe care Domnul le poate găsi la noi, rezultă deseori în încercările cele

mai mari? Nu L-am văzut noi adesea în frumusețea Sa cea mai mare, atunci când am înțeles ce înseamnă El pentru noi, când am mers pe căile noastre în părtășie cu El?

Ce descriere bogată a Mirelui se găsește aici! În versetul 10 este mai întâi o descriere generală a culorii pielii Sale și după aceea în versetele 11-16 ea numește zece aspecte ale frumuseții și slavei Mirelui, lucruri minunate care se găsesc la El. Ea numește zece lucruri, toate părți componente ale frumuseții Sale, descrise una după alta, și descrie toate caracteristicile prețioase care sunt în legătură cu acestea; nu ceea ce beneficiază ea din aceste frumuseți, ci tot ce înseamnă aceste frumuseți în sine însuși. Dacă vrem să înțelegem această descriere, nu trebuie să dăm frâu liber fanteziei noastre asupra conținutului acestor cuvinte, ci trebuie să cercetăm să vedem ce vrea să ne spună Cuvântul lui Dumnezeu prin această vorbire simbolică. Vom vedea mai întâi ce înseamnă textual aceste expresii, așa cum am făcut aceasta în capitolul 4, la descrierea miresei, căci ele au desigur și un înțeles textual. După aceea vrem să vedem ce vor să ne spună despre Domnul Isus, în sens simbolic, aceste părți componente ale corpului, și, în al treilea rând, vom încerca să găsim în ce fel sunt descrise aceste părți și ce vor să ne spună ele nouă.

Ea spune: »Preaiubitul meu este alb și rumen« (versetul 10). În înțeles textual, acesta este un semn al prosperității și tinereții. În Scriptură întâlnim deseori această expresie, de exemplu în Plângerile lui Ieremia 4,7, unde se spune că voievozii lui Iuda, la apogeul lor erau mai curați decât zăpada, mai albi decât laptele, roșii la trup ca și corali. Aici este vorba de pielea albă și de proaspătul roșu al tinereții. Noi toți cunoaștem expresia: cineva arată ca laptele și ca sângele. Este totuși clar că nu acesta este sensul pe care putem să-l luăm pentru inimile noastre. Eu l-am prezentat numai ca să arăt care este sensul textual. Ce înseamnă aceasta la Domnul Isus, că El era alb și roșu? Nu era El alb, frați și surori, desăvârșit de curat și de alb în ochii lui Dumnezeu? »Te voi albi«, este o expresie în Scriptură pentru curățire, vezi de exemplu Daniel 11,35 și 12,10. Nu era Domnul Isus desăvârșit de curat pe când umbla aici pe pământ? Citim în 1 Petru 2,22, că El nu a făcut nici un păcat. Treizeci și trei de ani a umblat aici pe pământ și nu a făcut niciodată un păcat, nu a făcut și nu a spus niciodată ceva, ca cineva să-L poată învinovăți. Dumnezeu L-a văzut până în adâncul inimii. El S-ar fi putut probabil ascunde de oameni, însă Dumnezeu Însuși putea mărturisi că El nu a făcut niciodată vre-un păcat. Domnul Isus putea să spună oamenilor din jurul Lui: »Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?« (Ioan 8,46). Cine dintre noi poate spune aceasta despre sine? Noi știm că oricine, care ne cunoaște în împrejurările noastre zilnice, ne poate învinovăți de caracterul nostru, de ce facem și nu facem. În ceea ce am făcut, oricât de bine am fi trăit, totdeauna se va putea numi ceva care nu este după voia lui Dumnezeu. Însă El putea spune cu adevărat: »Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?« El putea spune chiar că Satana, stăpânitorul lumii acesteia, a venit la El și nu a găsit nimic în El (Ioan 14,30). Nici chiar Satana, care cunoaște inima omenească mult mai bine decât noi înșine, nu-L putea învinui nici de cel mai neînsemnat lucru. Acesta este Domnul în acest alb. La toate aceste semne de recunoaștere vom vedea că ele vorbesc, pe de o parte, despre frumusețea Domnului, pe care a avut-o aici pe pământ, în înjosirea Sa și în suferințele Sale, iar pe de altă parte, despre ceea ce Dumnezeu dă ca răspuns la această frumusețe, prin faptul că L-a proslăvit peste toate lucrurile. Dacă Domnul Isus este desăvârșit de alb, atunci Dumnezeu Însuși va încorona aceasta, prin aceea că El Îl va lăsa să vină înapoi pe pământ în această curăție desăvârșită și în această stare albă. Dumnezeu a arătat aceasta deja, atunci când Domnul Isus a fost proslăvit pe munte, așa cum se spune în Marcu 9,3, când Domnul S-a arătat ucenicilor în haine strălucitoare, foarte albe, ca zăpada, cum nici un nălbitor de pe pământ nu poate face un asemenea alb. Aceasta este încoronarea pe care Dumnezeu o va așeza peste curăția Domnului Isus. Aici mireasa poate mărturisi că El nu a făcut niciodată nici-un păcat. Și Dumnezeu, care cunoștea în mod desăvârșit inima Domnului Isus, putea adăuga prin Duhul Sfânt în 2 Corinteni 5,21 că El nici nu a cunoscut vre-un păcat. În El nu era nici-un păcat (1 Ioan 3,5)! Ar fi putut poate să ne vină gândul că Domnul Isus nu a cedat niciodată păcatului, dar că El a fost probabil în stare de a păcătui. Dar nu este așa! Dumnezeu a mărturisit că El nu a cunoscut nici-un păcat. Satana nu găsea nici un punct de legătură în El, prin care să-L seducă la păcat, căci Domnul Isus nu cunoștea păcatul. Era pentru El imposibil ca să poată cădea.

Însă aici mai citim, că El era nu numai alb, ci și roșu. El este adevăratul David, despre care atât la ungera sa ca împărat, cât și atunci când a intrat în luptă cu Goliat, stă scris că era roșcat (1 Samuel 16,12; 17,42). Când Domnul Isus pășește în lupta împotriva lui „Goliat”, împotriva stăpânitorului lumii acesteia, Satana, ce înseamnă că El este roșcat? În tablourile Vechiului Testament găsim clar ce înseamnă aceasta. Așa găsim în Numeri 19,2, în tânăra vacă roșie, un tablou al Domnului Isus, așa cum a venit El pentru noi pe pământ, fără nici-un cusur, fără ca să fi purtat vreodată jugul păcatului. El S-a dat, S-a jertfit, în dependență totală de Dumnezeu, ca să îndepărteze păcatele. Despre aceasta vorbește roșul; despre ascultarea Sa până la moarte, da, până la suferințele și moartea de pe crucea Golgota, unde El Și-a vărsat sângele. Aceasta este roșeața Sa. De aceea trebuia vaca tânără să fie roșie (aceasta era foarte rar întâlnită), căci tot accentul consta în aceea, că El a adus nu numai jertfa de pe cruce, ci și că cei treizeci și trei de ani, pe care El i-a trăit pe pământ, au fost desăvârșit de curați și de sfinți, desemnați prin ascultare și supunere față de voia lui Dumnezeu. Aceasta a mers așa de departe, că în cele din urmă Și-a vărsat sângele pe Golgota. Aceste gânduri le găsim și la covoarele cortului din pustie, dintre care unul era din piele de berbec vopsită în roșu (Exod 26,14). În mod deosebit berbecul este animalul care vorbește despre devotamentul desăvârșit, așa, ca și oaia, însă în legătură cu energia bărbătească. În afară de aceasta sunt pieile de berbec vopsite în roșu, care exprimă supunerea Sa desăvârșită față de Dumnezeu, care a mers așa de departe, că Domnul Isus a mers la moarte pe cruce. Dumnezeu va răsplăti această ascultare și supunere, care a mers până la moarte. Căci dacă Domnul Isus a fost roșu atunci când a fost pe pământ, supus în chip desăvârșit lui Dumnezeu, atunci El va fi tot așa când va reveni din cer aici pe pământ. Găsim în Apocalipsa 9,11-13, că El (în vorbire simbolică) va reveni pe un cal alb - aceasta este curăția Sa - și că El va fi îmbrăcat într-o haină muiată în sânge. Sângele vorbește pe de o parte de sângele Său propriu, pe care El l-a vărsat (va fi, ca să zicem așa, o acuzare vie pentru fiecare care nu a luat acest sânge ca mijloc de curățire pentru păcatele sale), însă în același timp acest sânge de pe haina Sa (roșu, cum spune Isaia 63,2) vorbește despre judecată, când El îi va zdrobi, așa cum se sfărâmă un vas de lut care se aruncă (Psalmul 2,9). Așa va reveni El. Dacă El a arătat deja toate aceste lucruri aici pe pământ, cât de mult va lăsa Dumnezeu să se vadă aceste lucruri în El, când El va reveni pe pământ.

El »se distinge din zece mii« sau, așa cum se spune acolo textual: »ca un steag ridicat peste zece mii«. Îl cunoaștem noi așa? Am mărturisit noi, așa cum face rămășița aici, că El este mult mai frumos decât toți fiii oamenilor (Psalmul 45,2)? Se găsește cineva pe pământ, a cărui curăție se poate compara cu El? Noi știm că nimeni nu este curat; toți sunt negrii prin păcat. Nimeni nu poate fi numit curat, decât numai El; de aceea se deosebește El din zece mii. Cine a arătat o asemenea ascultare ca și El? Cine voia să meargă pe un asemenea drum pentru Dumnezeu, ca și El? El singur a făcut aceasta, și în roșeața Lui El se deosebește din zece mii. Dumnezeu va confirma aceasta când Domnul Isus se va reîntoarce pe pământ. Atunci rămășița va vedea că El este înălțat peste toți. Desigur, împreună cu mulți frați, El nu se rușinează să ne numească frați. Însă rămâne de asemenea adevărat, că El se va deosebi din zece mii. El este primul născut dintre mai mulți frați (Romani 8, 29). Așa va fi și pentru poporul Israel. El va conduce pe mulți fii la slavă, însă El este autorul mântuirii lor (Evrei 2,10). Ce loc minunat! El se va întoarce pe pământ ca adevăratul David, și atunci poporul Îl va declara, așa cum ei au făcut-o în 2 Samuel 18,3, când David a plecat la luptă cu fiul său Absalom (Absalom este aici un tablou al lui Anticrist): »căci Tu ești ca zece mii dintre noi«. Aceasta este slava Sa deosebit de mare. El singur are această poziție, așa cum spune acolo textual: »ca un drapel ridicat peste zece mii«, nu numai peste Israel, ci El va fi înălțat ca un steag al națiunilor (Isaia 5,26; 11,10,12), un steag pe care Dumnezeu Îl va ridica pentru ele. Popoarele vor veni de la marginile pământului și Îl vor vedea ridicat ca un semn al victoriei. De ce? Pentru că El era curat și fără păcat, putea să îndeplinească lucrarea de salvare din păcat, și pentru că El era roșu, și a vrut să facă același lucru ca și Dumnezeu și a înfăptuit această lucrare, ajungând astfel să fie Salvatorul, și, pe această bază, în Împărăția de o mie de ani El va fi proslăvit și va face judecata. Ca urmare a acestei judecăți se va vedea sângele pe îmbrăcămintea Sa.

În versetele 11-16 sunt numite zece caracteristici. Prima este capul Său, o cunună de aur curat. De trei ori sunt comparate aici părți ale corpului cu aurul. În primul rând este capul Său. În versetul 16 sunt mâinile Sale; ele sunt »inele de aur«. În versetul 15 sunt coapsele Sale; ele sunt »stâlpi din marmoră albă așezați pe niște temelii de aur curat«. Capul, mâinile și picioarele aparțin în mod deosebit împreună. Găsim în aceasta și o aplicare practică pentru noi, căci la ceremonia inaugurării preotului și la curățirea leprosului, sângele era stropit pe urechea dreaptă, pe degetul mare de la mână și pe degetul mare de la picior. Aceste trei părți: capul (locul organelor de simț), mâinile (cu care facem faptele noastre) și picioarele (cu care umblăm), vorbesc de omul întreg. La noi aceste trei părți trebuie să fie curățite prin sânge și acoperite cu untdelemnul Duhului Sfânt (Levitic 8,23; 14,14,17). La Domnul Isus însă toate erau foarte bune, aur curat, și aceasta dovedește că El era desăvârșit de divin și desăvârșit de măreț. Toate lucrurile de aur din cortul din pustie vorbesc despre Adunare, însă toate lucrurile care erau înlăuntru din »aur curat« vorbesc despre slava divină a Domnului Isus. Așa vorbesc și aceste trei părți ale corpului despre divinitatea Sa. Vom vedea aceasta însă mai îndeaproape.

Cu privire la cap este foarte clar. În 1 Corinteni 11,3 citim că Dumnezeu este capul lui Hristos. El a venit aici pe pământ în maiestatea și slava divină. Dacă chiar și Nebucadnețar era aici pe pământ un cap de aur (Daniel 2,38), și Dumnezeu a dovedit aceasta prin faptul că i-a dat domnia absolută, așa că el putea omorâ, sau da viața când voia, cine a fost atunci Domnul Isus, care nu a obținut slava Sa de la Dumnezeu, ci El Însuși a fost Dumnezeu și care în exterior a părăsit această slavă și a venit aici pe pământ în chip omenesc! El era Capul dumnezeiesc în propria Sa creatură (Coloseni 1,15-17)! Ce ar fi trebuit să fie El aici pe pământ! Nu ar fi trebuit ca oamenii de pe pământ să-L proslăvească ca pe Capul de aur, așa cum ei s-au plecat înaintea lui Nebucadnețar? Ei nu au făcut aceasta, așa că citim despre Domnul Isus, că El nu a avut nici măcar un loc unde să poată să-Și pună capul (Luca 9,58). Capul, care vorbește despre slava Sa de aur, despre faptul că El era Capul întregii creațiuni! El nu a avut niciodată un loc unde să-Și pună capul în mijlocul propriei Sale creații. El era Capul creației, faptul că creația era sub blestem nu era vina Lui. El era singurul om care nu avea nimic a face cu blestemul care a venit asupra creației. Însă oamenii au îndrăznit aici pe pământ să așeze pe acest Cap de aur o cunună de spini (Matei 27,29) și prin aceasta au zis, Tu ești vinovatul; Tu ești acela prin care a venit blestemul peste acest pământ, din care cauză pământul a rodit spini și ciulini. Așa au acoperit ei acest Cap de aur divin cu dovada vizibilă a blestemului care zace peste această creație. Aceasta au îndrăznit ei să facă pe când El era aici pe pământ. Însă este același popor, care atunci va fi ajuns la mântuire și care spune aici: Capul pe care noi L-am acoperit cu cununa de spini era un Cap de aur, care a venit aici pe pământ pentru noi în maiestate divină. Și noi nu L-am recunoscut. Domnul nu a fost surprins de această primire. El a mers pe acest drum în ascultare desăvârșită față de Tatăl și când oamenii nu I-au oferit nici un loc unde să-Și pună capul, iar după aceea I-au încoronat capul cu spini, Domnul Isus Însuși a îndeplinit în cele din urmă ultima Sa acțiune pe acest drum, pe cruce, unde El Însuși (nu oamenii) și-a plecat capul (textual: S-a culcat) și și-a dat Duhul. El putea face aceasta. El putea să-Și dăruiască viața, pentru că era Fiul Tatălui și putea să-Și plece capul și să-Și încredințeze Duhul în mâinile Tatălui. Aceasta este dovada slavei Sale dumnezeiești. Deoarece capul Său era din aur curat, fin, era motivul pentru care El putea să aplece de bună voie acest cap până în moarte, și să-Și dea viața.

El era așadar nu numai Dumnezeu. El nu putea să moară, trebuia mai întâi ca să devină om. De aceea în acest verset se mai spune, că părul lui ondulat era negru ca și corbul. Așa cum capul Său de aur vorbește despre slava Sa divină, tot așa cărlionții Săi vorbesc despre faptul că El era om. Cărlionții sunt negrii, și aceasta dovedește ceea ce am spus. Când în Scriptură este vorba de dumnezeirea Domnului Isus, atunci citim, de exemplu în Daniel 7, că El stă pe tron ca un îmbătrânit de zile. El este acolo ca Cel îmbătrânit de zile, cum reiese foarte clar printr-o comparație cu Apocalipsa cap.1,13,15. Când în Vechiul Testament vedem pe Iehova stând pe tron, este totdeauna Domnul Isus. În Ezechiel 1 este Domnul Isus (compară cu versetul 26); în Isaia 6 este El, aceasta o dovedește Evanghelia după Ioan 12, 39-41; și în Daniel 7 El este Cel îmbătrânit de zile, și El este Acela care se coboară ca să salveze pe sfinți (Daniel 7,22). Când este

vorba despre divinitatea Sa, El stă pe tronul Său în caracterul Său de Creator, iar apoi citim că El este un Îmbătrânit de zile, așa cum spune Isaia 9,6, că El este Părintele veșnicilor. Apoi Îl vedem cu Capul Său și cu părul Său, care este alb ca și lâna albă, ca zăpada; așa se vede Fiul Omului și în Apocalipsa 1,14. Însă El a devenit om, și a mers aici pe pământ pe drumul Său cu acești cârlionți negrii ca și corbul. Dumnezeu a văzut acești cârlionți. El L-a văzut ca pe singurul care corespundea legii nazireatului (Numeri 6). Dumnezeu L-a văzut ca pe singurul care într-adevăr, în sens figurat, putea să poarte părul lung, ca o dovadă că El era supus în chip desăvârșit lui Dumnezeu, și că El a făcut un legământ cu Dumnezeu, pe care voia să-l îndeplinească. De aceea se spune aici: »Cârlionții Săi erau ondulați în jos«, aceasta înseamnă că ei erau frumoși pentru Dumnezeu. Dumnezeu a văzut în acești cârlionți dovada subordonării Sale totale. El a mers pe drumul pe care Dumnezeu I L-a arătat.

Acesta nu era un drum ușor. Aici se spune că buclele părului Lui erau negre, și aceasta înseamnă că aici pe pământ El nu a îmbătrânit. Este surprinzător cum cuvântul „negru”, care este întrebuițat aici este înrudit cu cuvântul „tinerețe” din Eclesiastul 11,10: El nu a avut aici, ca Om, nici un păr alb. El nu a murit aici pe pământ la o vârstă normală, la care mor oamenii. Durata normală de viață este în Scriptură de șaptezeci de ani (Psalmul 90,10). El a murit pe când nu era nici la jumătatea vieții; nici măcar treizeci și cinci de ani. Pe când părul Său era încă negru, Isaia trebuia să spună că El »a fost luat« de pe pământul celor vii. El nu a murit de moarte naturală, ci de o moarte violentă. Oamenii I-au făcut aceasta și Dumnezeu a lăsat să vină aceasta peste El, după sfatul Său și după știința Sa mai dinainte (Faptele Apostolilor 2,23). Ce greu a fost aceasta pentru Domnul Isus, că trebuia să plângă: »El Mi-a frânt puterea în drum, și Mi-a scurtat zilele, Eu zic: Dumnezeule nu Mă lua la jumătatea zilelor mele!« (Psalmul 102,23,24). Era în mijlocul timpului unei vieți normale de om, în puterea tinereții Sale, când Dumnezeu, dacă e voie să zic așa, L-a tăiat de pe pământul celor în viață (Isaia 53,8). Domnul Isus Însuși spune în Luca 23,31: »Căci dacă se face acest lucru copacului verde, ce se va face celui uscat«. În prospețimea și puterea tinereții Sale, Dumnezeu L-a lăsat să meargă la moarte. Aceasta era urmarea faptului că El purta cârlionții desăvârșitului nazireu, care a fost ascultător pe fiecare drum, pe care Dumnezeu I L-a arătat. Cârlionții erau »negrii« ca și »corbul«. Corbii vorbesc aproape peste tot în Scriptură despre hrană, fie despre hrana pe care Dumnezeu le-o dă (1 Împărați 17,4-6; Iov 38,41; Psalmul 147,9), sau pe care ei singuri o găsesc (Geneza 8,7; Proverbe 30,17). Aceasta vorbește despre puterea vieții care era în Domnul Isus. El nu a murit pe cruce ca urmare a slăbiciunii și epuizării. Pilat s-a mirat de faptul că El a murit așa de repede. Însă El a murit pentru că a vrut să asculte de Dumnezeu, și de bună voie Și-a dat viața Sa omenească în mâna Tatălui, El care a fost om, însă posedea această putere și slavă fiindcă era Dumnezeu Fiul. Ce frumuseți și ce slavă se găsesc în El! După ce mireasa a găsit aici noua viață, prin nașterea din nou, ea este în stare să vadă toate aceste lucruri în El, lucruri pe care ea nu le putea descoperii când sta la cruce și era răspunzătoare de faptul că El atârna acolo.

Ochii Săi sunt »ca porumbeii lângă pâraiele de apă, scâlțați în lapte, ca pietrele prețioase în ferecăturile lor« (versetul 12). Primul lucru pe care Mirele Însuși l-a pomenit la mireasă, a fost, că ochii ei erau ca niște ochi de porumbiță (capitolul 1,15). Aceasta dovedea, așa cum am văzut, devotamentul ei față de Hristos, prin faptul că avea ochi numai pentru Mire. Aceasta era pentru El lucrul cel mai prețios. Însă acum ea mărturisește despre El, că și ochii Lui sunt ca ai porumbelului, ceea ce vorbește despre devotamentul față de Domnul Său, ceea ce arăta că El privea numai la Dumnezeu și asculta numai de El. În două locuri în Evanghelie, unde se vorbește despre ochii Domnului Isus, El îi ridică spre cer; în Ioan 11,41, la mormântul lui Lazăr, unde El Își ridică privirea în rugăciune de mulțumire, și în Ioan 17,1, în acea minunată rugăciune, unde ochii Săi sunt ridicați și îndreptați spre Tatăl. De două ori se arată că ochii Săi sunt ca porumbelul, căci ei aveau numai o țintă la care priveau. Era Unul de care El depindea: Acesta era Dumnezeu, Tatăl. De aceea Dumnezeu L-a proslăvit în amândouă aceste împrejurări (Ioan 12,28), mai întâi la mormântul lui Lazăr (Ioan 11,4), și apoi, ca răspuns la cazul al doilea, când Domnul și-a ridicat ochii; după moartea pe cruce Dumnezeu L-a proslăvit cu Slava pe care o avea la Tatăl înainte de a fi lumea (Ioan 17,1,5).

Aceștia sunt ochii Săi, și de aceea putea mireasa să spună într-adevar că slava acestor ochi era mult mai mare decât slava ochilor ei. Ea adaugă, că ochii Săi sunt ca porumbeii lângă pâraiele de apă, scaldându-se în lapte, înconjurați de pietre. În înțeles textual pârăul cu apă vorbește despre umiditatea ochilor. »Scălțați în lapte« înseamnă că ochii sunt înconjurați de albul ochiului și, înconjurați de pietre înseamnă că ochii sunt ca giuvaerurile în rama lor. Acesta este înțelesul textual. În înțeles simbolic este vorba în mod deosebit de prospețimea și curăția care era în legătură cu devotamentul Domnului Isus față de Dumnezeu Său; prospețimea apei, curăția laptelui și frumusețea pietrelor prețioase, ca porumbelul în Psalmul 68,13, ale cărui aripi sunt acoperite cu argint și penele lui de un galben auriu. Dumnezeu a văzut această strălucire aici pe pământ, în timp ce oamenii nu au văzut-o, cu excepția câtorva aleși care L-au ascultat pe Domnul Isus; dar și acești aleși câteodată într-un fel trist, ca Petru, care s-a lepădat de Domnul și după aceea a văzut că ochii Lui erau îndreptați spre el (Luca 22,61; Isaia 38,14). Din cele patru locuri, după câte știu eu, unde sunt numiți ochii Domnului Isus în Evanghelie, citim de două ori (cu excepția locurilor despre care am vorbit deja), că El Și-a ridicat ochii spre oameni; odată plini de simpatie și grijă pentru ucenici (Luca 6,20), și o dată plini de milă față de o mare mulțime de popor (Ioan 6,5; Matei 14,14). Însă aceiași ochi vor fi văzuți iarăși aici pe pământ. În Apocalipsa 1 vedem arătarea Fiului Omului ca judecător pe acest pământ (și peste creștinătate), și aici se spune că ochii Săi sunt ca o flacără de foc (versetul 14). Acești ochi, pe care Petru i-a putut vedea plini de durere, se vor îndrepta odată spre fiecare om ca o flacără de foc. Acești ochi te vor străpunge și vor verifica, ca o flacără de foc, tot ce ai înlăuntrul inimii tale. Dacă acum nu vrei să vezi îndreptați spre tine ochii Săi bogați în iubire pentru tine, vei vedea acești ochi când El va șede pe tronul alb; atunci ei vor fi ca o flacără de foc, care va nimici pe toți cei care nu ascultă de El.

Obrajii Lui sunt »ca niște straturi de miresme, în care cresc plante mirositoare« (versetul 13). Trebuie să clarificăm încă o dată când spune ea aceasta. Ea spune aceasta când s-a convertit și se gândea cu frică mare în conștiința ei, că același Rob al lui Iehova a fost cândva în mijlocul poporului Său - și ce au făcut ei atunci cu El? Domnul trebuie să spună în Isaia 50,6, că El Și-a dat obrazul celor ce-I smulgeau barba și nu Și-a ascuns fața de ocări și de scuipări! Da, când se va reîntoarce pe pământul acesta pentru rămășiță, atunci obrajii Săi vor mirosi ca și miresmele. Când El va fi ca adevăratul Aaron în mijlocul lor și ei vor locui ca frați pașnici (cele douăsprezece seminții unite), atunci untdelemnul sfânt va curge iarăși de pe barba Sa și ei vor percepe de la acesta mirosul prețios (Psalmul 133). Însă cum a fost cu El, atunci când a fost aici pe pământ? El trebuia să spună prin gura lui Iov: »Îmi lovesc obraji cu dispreț« (Iov 16,10) - și aici această ocară! Ce este mai batjocoritor, decât să scuipi obraji, să-L bată pe obraji, pe acest Cap de aur, care vorbește de slava dumnezeiască, pe acești obraji, pe care El i-a întors, ca ei să-i lovească? În devotament total față de Dumnezeu, El nu a contrazis. El, cel batjocorit, nu a ripostat cu batjocură, suferind, nu a amenințat (1 Petru 2,23), se spune în Plângerile lui Ieremia 3, unde Ieremia (ca și Iov) este un tablou al suferințelor robului lui Iehova: »Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui« (versetul 27). Domnul Isus a purtat jugul în tinerețea Sa. Pe când El, vorbind omenește, era încă în floarea puterii Sale și părul Său era încă negru, acești cârlionți, care erau prețioși pentru Dumnezeu, El a purtat batjocura despre care vorbește Ieremia acolo: »Să dea obrazul celui ce-l lovește și să se sature de ocări« (Plângerile 3,30). Această batjocură a trăit-o Domnul Isus. Rămășița recunoaște aceasta aici, în timp ce ea însăși este în strâmtorare, bătută de păzitori, când orașul Ierusalim va fi asediat de asirieni. Când se vor întâmpla aceste lucruri ei se vor gândi la Mica 4, unde prorocul spune la sfârșitul capitolului: Știți voi de ce va fi asediat orașul? Pentru că au bătut pe Judecătorul lui Israel cu trestia pe obraji, în timp ce El nu a ripostat. El nu a amenințat, însă El Și-a îndreptat obraji spre popor și acesta i-a scuipat. De aceea vor trece ei prin aceste încercări! În punctul culminant al nenorocirii lor ei vor spune: »Obrajii Lui sunt ca un pat de miresme, din care se ridică plante mirositoare!« Ce rezultat prețios! Aceasta poate Domnul să lucreze în inima oamenilor. Dintr-un om plin de ură, defăimător, El poate să facă pe cineva să poată descoperi această frumusețe în persoana Sa.

Este El tot așa de mare și pentru noi, descoperim și noi aceste lucruri în El? Putem noi spune din experiență: »Buzele Lui sunt niște crini, din care curge cea mai aleasă smirnă«. Acești crini nu sunt crinii albi pe care noi îi cunoaștem, ci sunt flori roșii de câmp, probabil un fel de anemone. De aceea înțelegem de ce buzele pot fi comparate aici cu crinii, un tablou al umilinței. Această modestie caracterizează Cuvântul Său (vezi expunerea de la capitoul 2,1; 2,16; 4,14). Însă aici buzele picură cea mai aleasă smirnă, despre care citim în Psalmul 45,2. Aceeași mireasă spune acolo: »Harul este turnate pe buzele Tale!« - asemenea unui fluid care curge de pe buzele Sale. Până și dușmanii Săi au trebuit să recunoască aceasta, pe când El umbla aici pe pământ. El a vorbit în Sinagoga din Nazaret, unde L-au ascultat nazarinii și unde a locuit treizeci de ani și nu au putut cu nimic să-L învinovățească. Inima lor însă era așa de plină de ură, că au vrut să-L arunce jos de pe munte. Totuși trebuiau să se minuneze de cuvintele de har care veneau de pe buzele Sale (Luca 4,22). Cuvintele harului sunt totdeauna legate de suferințele Domnului Isus prin acest mir curgător. Deoarece El a suferit pe cruce, El poate oferi har unui păcătos și pentru că a suferit în tot timpul celor treizeci și trei de ani petrecuți aici pe pământ, poate avea milă de slăbiciunile noastre, căci El a fost încercat ca și noi, în toate lucrurile, cu excepția păcatului (Evrei 4,15). Pe când mergea aici pe pământ, a experimentat totul; ceea ce copiii mici trebuie să facă, ceea ce trebuie să trăiască oamenii tineri și ceea ce trebuie să sufere cei mari. El știe toate, și El poate să ne compătimizească pe deplin, căci El a experimentat mirul suferinței, și buzele Lui picură acest mir curgător, atunci când vorbește cu noi. Nimeni dintre noi nu trebuie să bată zadarnic la ușa Lui cu problemele sale, căci El le înțelege și El Însuși le-a trăit într-un mod mult mai îngrozitor decât vreunul dintre noi ar putea să le cunoască. Domnul, Iehova, I-a dat o limbă înțeleaptă, prin care știe să pregătească un cuvânt pentru cei osteniți (Isaia 50,4). Așa picură buzele Sale îndurarea. Nu am auzit noi ce au spus buzele Sale în Evanghelie, cum deseori buzele Sale au spus aceste cuvinte ca un mir curgător? De șapte ori citim că El a zis: »Îndrăznește!« »Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate«, a spus ologului (Matei 9,2); »Îndrăznește fiică! Credința ta te-a mântuit«, a spus femeii cu scurgere de sânge (Matei 9,22); »Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!« a spus ucenicilor când erau în strâmtorare pe mare (Matei 14,27). Ce cuvinte pline de iubire din partea Lui! El poate înțelege toate aceste greutăți. Nu era nici un lucru neînsemnat pentru El. El a simțit puterea care a ieșit din El, atunci când femeia s-a atins de marginea hainelor Lui, însă El putea totuși spune: »Îndrăznește!« Toate acestea erau un mir prețios și mirositor, însă erau un mir care vorbea de amărăciunea suferințelor Sale. El a spus asemenea cuvinte, și le va mai spune rămășiței când aceasta va fi în strâmtorare mare, și exact așa, ca ucenicii pe mare, vor fi în furtuna îngrozitoare a strâmtorării. El, care mai înainte S-a rugat pentru ei sus pe munte, va veni la ei pe ape și le va spune: »Îndrăzniți!« Ce cuvinte pe buzele Sale! Însă mai înainte trebuie să aibă loc experiențele duhovnicești. Asemenea cuvinte nu auzim când ne pocăim, ci le auzim când suntem credincioși și trecem prin încercări. Atunci El vine cu aceste cuvinte și spune: De ce ești îngrijorat? Eu sunt cu tine, îndrăznește! (vezi Ioan 16,33; Faptele Apostolilor 23,11). Ce cuvinte bune, ce cuvinte mângâietoare! (Zaharia 1,13).

Măinile Sale sunt »inele de aur ferecate cu pietre de hrisolit« (versetul 14). Aceasta este a doua oară când este vorba de aur. »Măinile Sale sunt inele de aur«. Dacă unele traduceri folosesc cuvântul »role«, atunci probabil se referă la degete, însă o altă posibilitate de traducere este: »inele de aur« (vezi traducerea românească). Oricum ar fi, în ambele cazuri ies în relief mâinile Sale care mărturisesc despre Slava și Maiestatea Sa divină. Ce mângâiere va fi aceasta pentru rămășiță (vom vedea aceasta îndată, confirmat de hrisolit), când va fi în mare strâmtorare. Câte o dată se pare că toate lucrurile sunt împotriva noastră. Și noi trăim momente când credincioșii trec adeseori prin greutăți, iar necredincioșii o duc bine. Câte o dată nu putem înțelege aceasta. Însă mângâierea noastră este că mâinile Sale sunt inele de aur. Măinile Sale țin cu putere divină toate lucrurile. El, care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Sale (Evrei 1,3), El, care este capul întregii creațiuni, ține toate lucrurile cu putere. El spune credincioșilor în Ioan 10: »Nimeni nu le va smulge din mâna Mea« (versetul 28). De ce nu? Pentru că mâinile Sale nu sunt mâini obișnuite de om, ci pentru că aceste mâini sunt de aur, îmbrăcate cu Slava dumnezeiască, și cine ne poate smulge din mâinile lui Dumnezeu? El Însuși a spus: »Iată, te-am săpat pe mâinile Mele« (Isaia

49,16), de neșters, și nimic nu ne poate îndepărta din aceste mâini. Noi suntem siguri în aceste mâini, în aceste mâini care sunt ferecate cu hrisolit.

Cu aceasta am ajuns la o temă grea, la însemnătatea pietrelor prețioase în Scriptură. Dacă vrem să înțelegem sensul lor, cred că cel mai bun mijloc ajutor îl avem în tabloul pieptarului lui Aaron, pe care găsim patru rânduri, fiecare din trei pietre. Au fost făcute diferite expuneri cu privire la aceste pietre, și eu cred de asemenea că în cele patru rânduri vedem Slava Domnului Isus în patru feluri, așa cum o găsim prezentată și în cele patru Evanghelii. Hrisolitul se găsește în rândul patru și safirul în rândul doi. Aceasta înseamnă așadar, că hrisolitul stă în legătură cu ceea ce relatează Evanghelia după Ioan; slava Domnului ca Fiu al lui Dumnezeu. Dacă căutăm hrisolitul mai departe în Scriptură, vom găsi confirmată această afirmație. El este menționat în două locuri în Vechiul Testament. Primul loc este în Ezechiel 1,16; 10,9; Ezechiel primește acolo o vedenie a roților carului de domnie al lui Dumnezeu. Acestea aveau culoarea hrisolitului. Noi știm că Ezechiel are această vedenie într-un timp în care a început domnia națiunilor (timpul celor patru puteri ale lumii). Exista așadar o domnie indirectă a lui Dumnezeu pe pământ, nu domnia directă a lui Dumnezeu din Ierusalim, unde stătea tronul lui Iehova (1 Cronici 29,23). Dumnezeu a dat puterea asupra pământului în mâinile căpeteniei popoarelor, și Dumnezeu a devenit Dumnezeul cerurilor (Ioan 2,37,38). În acest timp Ezechiel are vedenia referitoare la roțile care se rostogolesc mereu - un tablou al domniei lui Dumnezeu, care merge mai departe fără să fie reținut, chiar când se pare că totul eșuează, chiar dacă este o neorânduială mare pe pământ și se pare că totul este sucit, așa că cei fără de Dumnezeu o duc bine, în timp ce credincioșii trec prin greutate. Aceste roate se rostogolesc mai departe fără să-și schimbe direcția. Dumnezeu își atinge scopul, nu-I scapă nimic din mână, căci mâinile Fiului lui Dumnezeu sunt de aur, împodobite cu pietre de hrisolit. Toate sunt în mâinile Sale, chiar dacă toate par să fie sucite. Cine va fi în stare să creeze o soluție în situația în care suntem noi actualmente pe pământ? Cine va rezolva problemele sociale, economice și politice de aici de pe pământ? El va face aceasta, căci mâinile Sale sunt inele de aur, împodobite cu pietre de hrisolit. Așa este și în Daniel 10,6. Acolo Daniel se afla în aceleași împrejurări ca și Ezechiel, în robia babiloniană, sub stăpânirea popoarelor. Și el își bătea capul cu problema, cum va mai putea fi creat un viitor poporului meu care a ajuns sub stăpânirea națiunilor? Acestuia i se arată un Om (fără îndoială o revelație a Domnului Isus Însuși, aceasta rezultă clar printr-o comparație cu Apocalipsa 1), și acest Om avea un trup ca de hrisolit. Acolo avem aceleași gânduri. Acest Om descrie lui Daniel starea poporului Său și istoria unei părți din împărăția lumii, și prin aceasta Dumnezeu dovedește că Lui nu-I scapă lucrurile din mână. El știe istoria mai dinainte. Dumnezeu Și-a pregătit deja măsurile corespunzătoare, și El știe ce ieșire va aduce El din toată dezordinea. Hrisolitul vorbește așadar de căile neschimbătoare de domnie ale lui Dumnezeu. Dumnezeu poartă toate lucrurile în mâinile Sale, oricât de mari și încurcate ar fi ele pe pământ. Nu este aceasta o mângâiere atât pentru rămășiță în necazurile ei îngrozitoare, cât și pentru noi în greutatea noastră? Și pentru credincioșii care sunt acum persecutați pe pământ este valabil; Domnul Isus are mâini ca niște inele de aur, din care nimic nu se poate pierde, care ține totul cu putere și care ne poartă. Ce har minunat! Dacă se pare că în creștinătate toate sunt pierdute pentru Domnul Isus, citim totuși în Apocalipsa 1,16,20, că șapte stele - aceștia sunt îngerii celor șapte biserici - sunt în mâna Sa dreaptă. Creștinătatea este în dependență desăvârșită de puterea care stă în aceste mâini de aur. »Faptele mâinilor Sale sunt drepte și adevăr« (Psalmul 111,7).

Se spune apoi că »Trupul Lui este un chip de fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir«. Așa cum hrisolitul vorbește de Slava divină care se vede din când în când aici pe pământ, așa cum o găsim în Evanghelia după Ioan, tot așa safirul, care se găsește în rândul al doilea de pietre prețioase pe pieptarul lui Aaron, vorbește despre ceea ce noi găsim în Evanghelia după Marcu. Acolo vedem pe Domnul Isus ca Robul lui Dumnezeu care a venit ca să slujească poporului. El putea să facă aceasta pentru că El iubea pe poporul Său și voia să-i slujească. El nu a venit ca să se prezinte ca Împărat al lui Israel, și nici măcar ca Fiu al Omului pentru tot pământul, ci ca Rob, care nu a vrut altceva, decât ca în ascultare față de Dumnezeu să pregătească acestui popor o binecuvântare. »Trupul Lui este un chip de fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir«. Cuvântul

»trup« înseamnă aici textual »intestine«, însă pentru că mireasa vorbește aici despre caracteristicile Sale exterioare, care în sine rezultă din fildeș, putem să traducem mai bine cu »trup«. Dacă însă vrem să înțelegem însemnătatea, trebuie să păstrăm în traducere cuvântul »intestine«. Vedem în Evanghelia după Marcu (poate mai mult ca în altă parte) partea lăuntrică a Domnului Isus, mila Sa, compătimirea pe care El a avut-o față de oamenii de pe pământ și față de poporul Său. Această milă este prețioasă și minunată pentru Dumnezeu. Această compasiune lăuntrică se arată aici prin capodopera de fildeș, care vorbește de slava împărătească și rang. Solomon avea un tron de fildeș (1 Împărați 10,18) și Ahab o casă de fildeș (1 Împărați 22,39), și despre Mesia Însuși citim în Psalmul 45,8 că Îl înveselesc instrumentele cu coarde în palatele de fildeș. Aceasta Îi va da Dumnezeu drept răsplată pentru mila pe care El a avut-o aici pe pământ, Dumnezeu Îl va proslăvi, pe El, Robul. Tocmai de aceea citim în Marcu 16,19 că Domnul Isus a fost ridicat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Nu este semnificativ că noi găsim această prezentare tocmai în Evanghelia după Marcu, și nu în altă Evanghelie? Safirul vorbește despre slava Domnului Isus ca Omul proslăvit în ceruri. Aceasta o găsim de exemplu în Ezechiel 1,26 și 10,1. Aici Ezechiel vede într-o vedenie tronul lui Dumnezeu care avea înfățișarea unei pietre de safir, și (ce minunat!) pe acest tron sta cineva care avea înfățișarea unui om. Ce indiciu minunat de frumos în această profecie! Este numai o aluzie slabă, ca și cum o ceață s-ar întinde pe deasupra. Însă lumina Noului Testament face clar cine este acest Om care sta acolo pe tronul lui Dumnezeu. Acesta este Domnul Isus Hristos pe un tron care este împodobit cu slavă din safir. Ce au văzut bătrânii lui Israel în Exod 24,10 când s-au urcat pe Sinai? Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel și sub picioarele Lui era ceva ca o lucrare din safir străveziu și ca cerul însuși în claritatea lui. Când este vorba de Slava lui Dumnezeu acolo sus pe tronul Său, atunci găsim iarăși acest safir, însă înainte de toate în legătură cu proslăvirea Domnului Isus, care a fost așezat de Dumnezeu pe tronul Său. De ce? Aici găsim răspunsul. Pentru că interiorul Lui este foarte prețios, nu numai pentru mireasă, ci și în ochii lui Dumnezeu. Domnul spunea pe când a venit în lumea aceasta: »Legea Ta este în fundul inimii Mele« (Psalmul 40,8). Toate sentimentele Sale (căci măruntaiele vorbesc despre sentimente) erau guvernate de legea lui Dumnezeu. Noi ne lăsăm foarte ușor conduși de sentimentele noastre, și în felul acesta câteodată nu mai suntem conștienți de ceea ce facem, însă Domnul Isus S-a lăsat condus în toate sentimentele Sale de Legea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, că această Lege a lui Dumnezeu L-a dus pe cruce. Dumnezeu nu avea nici o bucurie în jertfa arderii de tot și în jertfa pentru vină, însă Hristos a venit ca să facă voia lui Dumnezeu. De aceea trebuia să plângă El în Psalmul 22,14: »Mi S-a făcut inima ca ceara și se topește înlăuntrul Meu«. Ascultarea Sa a mers așa de departe, că El a ajuns în dureri și suferințe foarte mari. Ce tablou găsim noi în aceste măruntaie, nu numai în suferințele Sale, ci și în tot drumul Său pe pământ! Cât de des se folosește expresia, că Domnul Isus S-a înduioșat înlăuntrul Său (în măruntaiele Sale)! El a fost înduioșat înlăuntrul Său când a văzut mulțimea de popor, pentru că ea era extenuată și lipsită de putere, ca oile care nu au păstor. El a fost mișcat înlăuntrul Său când mulțimea poporului era deja de trei zile lângă El și nu avea nimic ce să mănânce. El a fost mișcat înlăuntrul Său când în apropiere de Ierihon a văzut doi orbi (Matei 9,36; Marcu 8,2; Matei 20,3,4). El a fost impresionat de suferințele de pe acest pământ. El nu a rămas lipsit de sentimente față de acestea. Din contra. Cum ar fi putut să fie posibil așa ceva? El, care era fără păcat, a simțit într-un mod de necrezut de adânc ceea ce era urmarea păcatului. El a fost zguduit la mormântul lui Lazăr, când a văzut consecințele și grozăviile păcatului și ale morții (Ioan 11,33). Acestea erau măruntaiele Sale; ele trebuie să se găsească și la noi. Pavel spune în Filipeni 1,8 că el cu inima (textual; intestinale, măruntaiele) Domnului Isus, cu aceleași sentimente din inimă, cu aceiași milă, care a fost găsită la Domnul Isus, îi dorea pe Filipeni. Acestea sunt sentimentele pe care și noi trebuie să le avem, așa că noi să ne bucurăm nu numai de frumusețea Sa, ci sfaturile și învățăturile care rezultă din acestea să le aplicăm la noi înșine. Aceasta este și învățătura pentru rămășiță, care, pe de o parte, are mângâierea minunată, că Sionul însuși va fi întemeiat cu safir (Isaia 54,11), atunci când El va așeza slava cerească peste el.

»Picioarele Lui sunt niște stâlpi de marmoră albă, așezați pe niște temelii de aur curat« (versetul 15). Acesta este al treilea lucru care este din aur. Picioarele Sale sunt stâlpi din marmoră albă, care

se odihnesc pe un fundament tare, un fundament al Slavei dumnezeiești. Domnul Isus nu a fost pus în derută de ceea ce se petrecea pe pământ. Toate grijile noastre nu pot aduce tronul lui Dumnezeu la clătinare; oricât de mult am fi noi în nevoie, oricât de mari ar părea problemele noastre, ele nu pot deruta această tărie. Din contra, când punem grijile noastre în mâna lui Dumnezeu, pacea, tăria acestui tron va fi partea noastră (Filipeni 4,6-7). »Tronul Tău, Dumnezeule, este veșnic«, spune Psalmistul către Mesia (Psalmul 45,6), căci acest tron are un fundament din aur, din Slava Dumnezeiască. Este ca și când aceste picioare ar fi comparate cu stâlpii din templul lui Solomon: (1 Împărați 7,21): Iachin (»El va cerceta«) și Boas (»în El este tăria«). Aceasta găsim aici: odihnă desăvârșită și putere. El nu poate fi clătinat, El poartă toate lucrurile în mâinile Sale. Capul Său vorbește despre înțelepciunea dumnezeiască, mâinile Sale despre aceea, că El ține toate lucrurile cu puterea Cuvântului Său, și picioarele Sale, că El este nemișcat, ca un scaun de domnie care rămâne veșnic. Făcând abstracție însă de faptul că ne gândim în același timp la proslăvirea Sa - ce au fost totuși aceste picioare aici pe pământ? Și aceasta ne învață tablourile Vechiului Testament. Găsim atât la jertfa de împăcare, cât și la jertfa sfințirii preotului, că, coapsele animalului de jertfă trebuiau ridicate ca »o jertfă ridicată«, ca Dumnezeu să poată să se minuneze de frumusețea acestor coapse (Exod 29,27, Levitic 7,34). Coapsele vorbesc despre energia cu care Domnul Isus a îndeplinit jertfa. Dumnezeu nu a avut nici o plăcere în picioarele omului (Psalmul 147,10), însă cu totul altfel au fost aceste coapse pentru El! Așa cum Domnul Isus stă acum neclintit pe un fundament divin (fundament de aur), așa a mers El atunci în energia și puterea divină pe drumul pe care Dumnezeu I L-a stabilit aici pe pământ. Dumnezeu L-a proslăvit, pentru că El a desfășurat această putere și a mers pe drum fără să șovăiască o clipă, fără să Se oprească, fără să Se întoarcă. El a mers mai departe, până la sfârșitul amar. Despre aceasta vorbesc aceste coapse; despre puterea divină, așa că ele sunt îmbrăcate cu slava împărătească și se văd aici ca niște stâlpi de marmoră. Acești stâlpi sunt de asemenea un simbol al puterii care Îl caracterizează, în timp ce El ține toate lucrurile și nu poate fi tulburat prin ceea ce se petrece mereu în lume. El personal va păși aici pe pământ și va ridica Scaunul Său de domnie.

»Înfățișarea Lui este ca Libanul, pare un tânăr ales, ca cedrii«. Aici mireasa Îl vede în înfățișarea Sa deplină în fața ei, după ce ea L-a descris din cap până la picioare. Ea pășește propriu-zis un pas înapoi, biruită de impresia slavei desăvârșite, produsă de înfățișarea Sa: un cedru din Liban. Și aceasta vorbește despre El ca Om, căci citim în Psalmi, că cel neprihănit este ca un cedru din Liban (Psalmul 92,12). El este tare și nezguduit, așa cum un cedru este înfapt puternic cu rădăcinile în pământ. Aceasta vorbește despre măreția înfățișării Lui, care face o impresie mare asupra miresei. Slava Libanului va veni la acest popor Israel, citim în Isaia 60,13. Măreția care se găsește pe pământ, și care se va putea compara cu Domnul Isus, va veni la ei, și El Însuși va apare în toată măreția și maiestatea Sa în mijlocul lor.

Acum, în încheiere, vine ceva mult mai ciudat: »Cerul gurii Lui este numai dulceață« (versetul 16). Ne-am putea gândi că această declarație nu se încadrează în tema tratată, și totuși, cât este de frumos, că urmează aici la sfârșit. Probabil ne gândim că dulceața este ceva, pe care ea l-a primit de la Mire. Deci, ea vorbește de binecuvântarea pe care a găsit-o la El. Însă aici nu numai fructele sunt dulci pentru cerul gurii, ca în capitolul 2,3. Aici se spune: »Cerul gurii Lui este numai dulceață«. Aici se vorbește despre ceea ce mai întâi a trecut prin cerul gurii Sale, despre ceea ce El a verificat mai întâi. Aceasta examinează ea acum, și îl găsește ca fiind dulce. »Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele!«, spune Psalmul 119,103. Este ceea ce Domnul Isus Însuși a consumat mai întâi, și după aceea ne-a făcut cunoscut. Nu este aceasta dorința unui credincios, ca să obțină nu numai binecuvântări spirituale, ci și să savureze în inima sa ceea ce El Însuși a experimentat? Atunci putem gusta și vedea că Domnul este bun (Psalmul 34,8), așa cum Domnul a experimentat aceasta, și avem dreptul să savurăm ceea ce era pentru El prețios pe pământ, când mergea ca om smerit și a probat părtașia cu Dumnezeu. Toate acestea pot să fie acum și partea noastră. Așa Îl putem vedea aici. Da, »toată ființa Lui este plină de farmec«. Este așa, ca și la mirodeniile prețioase din capitolul 4,14, unde am văzut că la El se găsește cu mult mai multă slavă, decât la mirodenii. Se pare că Duhul Sfânt veghează ca noi să nu ne putem gândi că cu

această enumerare s-a epuizat tot ce se poate spune despre Slava Domnului Isus. Totul în El este plăcut. Duhul Sfânt poate continua să ne enumere frumusețile Sale. Însă aceasta este imposibil, căci lumea nu ar putea cuprinde cărțile care ar descrie această frumusețe (vezi Ioan 21,25). Totul în El este plăcut și nu este nimic la El care să se descopere că nu este foarte fermecător.

Acesta este Domnul Isus. »Așa este Iubitul meu - spune mireasa – așa este Scumpul meu«. Ce cuvânt minunat, să poți spune așa! Nu numai, aceasta este frumusețea Sa, slava Sa, ci, înainte de toate, această Persoană minunată este Preaiubitul meu, Scumpul meu. La toată slava pe care noi o privim în Evanghelia după Ioan la această Persoană scumpă, de fiecare dată putem să știm, dacă o savurăm, că »așa este Iubitul meu, așa este Scumpul meu«. Pentru credincioșii din Adunare este chiar mai mult. Noi putem ști că toată această slavă, pe care o vedem la El, este viața noastră. Noi am primit această Persoană minunată ca viață a noastră. Aici mireasa spune: »Această Persoană este Preaiubitul meu, este Prietenul meu«. Cuvântul folosit pentru »prieten« înseamnă propriu-zis "cel mai apropiat", și de obicei este tradus așa. Nu este aceasta remarcabil? Ea este totuși aici în singurătate, Mirele este încă departe de ea. Cum poate ea să spună așa: »El este Prietenul meu, cel mai apropiat al meu?« Aceasta este consecința faptului că ea a fost preocupată cu Persoana Mirelui. Poate că oamenii pe drept ne spun câteodată: nu este El departe de voi? Însă noi știm că atunci când am fost copleșiți de frumusețea Sa, L-am trăit ca pe Preaiubitul nostru, ca pe Cel mai apropiat al nostru, care a fost foarte aproape de noi. Nu este aceasta o experiență minunată? În versetul 8 ea a rugat pe fetele Ierusalimului ca să caute împreună cu ea pe Mire. Da, aceasta face nebunia, câteodată chiar a unui credincios, că el roagă pe cel care este mai puțin duhovnicesc decât el și care nu poate înțelege dorința sa (vezi versetul 9), ca să-l ajute să regăsească pe Domnul. Însă aceasta este imposibil. Ea însăși, care este mai duhovnicească decât ele, L-a regăsit numai prin aceea că s-a ocupat de Slava persoanei Sale.